

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 4 września 2014 r.

RPZ-61/5/14/MM

DECYZJA nr RPZ 21/2014

Stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. nr 50 poz. 331 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Grzegorzowi Andrysiowi i Mateuszowi Sałaciakowi, prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą jako wspólnicy spółki cywilnej pod nazwą NUOVO w Poznaniu

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

- I** na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy, stosowanie przez Grzegorza Andrysa i Mateusza Sałaciaka – wspólników spółki cywilnej „NUOVO” s.c. we wzorcach umów postanowień, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ kpc, o treści:
- „W przypadku opóźnienia w dokonywaniu płatności NUOVO zobowiązuje się do telefonicznego bądź listownego powiadomienia Kupującego o powstałej zaległości. Kupujący wyraża zgodę na takie powiadomienie i obciążenie go kosztami. Umowny koszt powiadomienia telefonicznego wynosi 10 zł za każdą przeprowadzoną rozmowę, koszt wysłania korespondencji 15 zł od każdego wysłanego listu. Koszty powiadomień telefonicznych i listownych nie mogą przekroczyć w sumie 150 zł”,
 - „W przypadku zalegania z płatnością wpłaty powyżej 14 dni NUOVO zastrzega sobie prawo do osobistego (przez przedstawiciela) poinformowania Kupującego o stanie zaległości i uzgodnienia zasad spłat w miejscu jego zamieszkania. Strony zgodnie postanawiają, że koszty takiego poinformowania nie mogą przekroczyć 300 zł za jedną wizytę u Kupującego, a w przypadku ich naliczenia NUOVO zastrzega sobie prawo do księgowania ich w pierwszej kolejności wraz z odsetkami, zgodnie z art. 451§1 Kodeksu Cywilnego”,
 - „Gwarancja nie obejmuje zmian wyrobu, które powstają na skutek jego normalnego zużycia”,

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania

- II** na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 ww. ustawy, naruszenie przez Grzegorza Andrysa i Mateusza Sałaciaka – wspólników spółki cywilnej: „NUOVO” s.c. obowiązku wręczania konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, co stanowi naruszenie

art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1225)

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania

III na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 ww. ustawy, utrudnianie przez Grzegorza Andrysa i Mateusza Sałaciaka – współników spółki cywilnej „NUOVO” s.c. konsumentom realizacji uprawnienia do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa poprzez zastrzeżenie we wzorcu umowy sprzedaży obowiązku jednoczesnej zapłaty zryczałtowanej opłaty w wysokości 400 zł w przypadku odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, co stanowi naruszenie art. 2 ust. 2 ww. ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania

IV na podstawie art. 103 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **nadaje decyzji w zakresie pkt II i III sentencji decyzji rygor natychmiastowej wykonalności;**

V na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **nakłada się na Grzegorza Andrysa – współnika spółki cywilnej „NUOVO” s.c.:**

1. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną** w wysokości 3393 zł (słownie: trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt trzy zł), płatną do budżetu państwa,
2. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt II sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną** w wysokości 2950 zł (słownie: dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt zł), płatną do budżetu państwa,
3. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt III sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną** w wysokości 4425 zł (słownie: cztery tysiące czterysta dwadzieścia pięć zł), płatną do budżetu państwa,

za zapłatę których odpowiada solidarnie z Mateuszem Sałaciakiem

VI na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **nakłada się na Mateusza Sałaciaka – współnika spółki cywilnej „NUOVO” s.c.:**

1. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną** w wysokości 3393 zł (słownie: trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt trzy zł), płatną do budżetu państwa,
2. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt II sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną** w wysokości 2950 zł (słownie: dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt zł), płatną do budżetu państwa,
3. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt III sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną**

w wysokości 4425 zł (słownie: cztery tysiące czterysta dwadzieścia pięć zł), płatną do budżetu państwa,

za zapłatę których odpowiada solidarnie z Grzegorzem Andrysem.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Poznaniu (dalej: Prezes Urzędu) wszczął w dniu 12 czerwca 2013 r. z urzędu postępowanie wyjaśniające, mające m.in. na celu wstępne ustalenie, czy działania Grzegorza Andrysa i Mateusza Sałaciaka – współników spółki cywilnej „NUOVO” s.c. (dalej jako: Przedsiębiorcy lub NUOVO) polegające na sprzedaży towarów poza lokalem przedsiębiorstwa, mogą stanowić praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów.

W toku postępowania Przedsiębiorcy poinformowali, że faktyczny przedmiot ich działalności stanowi sprzedaż detaliczna wyrobów „rehabilitacyjnych i zdrowotnych”, prowadzona poza siecią sklepową. W ofercie NUOVO znajdują się naczynia kuchenne, sprzęt AGD oraz pościel wełniana, które sprzedawane są na zorganizowanych prezentacjach w obecności co najmniej kilkunastu osób zaproszonych na podstawie wysłanych zaproszeń lub zaproszeń telefonicznych. Sprzedaż ta prowadzona jest na terenie całego kraju. Przedsiębiorcy przedłożyli wzorce umów, które wykorzystują w obrocie z konsumentami, obowiązujące od dnia 1 lipca 2013 r., umowy zawarte zgodnie postanowieniami tych wzorców oraz kopie pism zawierających oświadczenia o odstąpieniu od umowy przez konsumentów.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu wyjaśniającym dała podstawę do wszczęcia przeciwko Przedsiębiorcom, postanowieniem z dnia 12 lutego 2014 r. postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, określonych w:

I **art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1** ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegających na stosowaniu, we wzorcach umów sprzedaży, postanowień wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.) o treści:

- a) „W przypadku opóźnienia w dokonywaniu płatności NUOVO zobowiązuje się do telefonicznego bądź listownego powiadomienia Kupującego o powstałej zaległości. Kupujący wyraża zgodę na takie powiadomienie i obciążenie go kosztami. Umowny koszt powiadomienia telefonicznego wynosi 10 zł za każdą przeprowadzoną rozmowę, koszt wysłania korespondencji 15 zł od każdego wysłanego listu. Koszty powiadomień telefonicznych i listownych nie mogą przekroczyć w sumie 150 zł”,
- b) „W przypadku zalegania z płatnością wpłaty powyżej 14 dni NUOVO zastrzega sobie prawo do osobistego (przez przedstawiciela) poinformowania Kupującego o stanie zaległości i uzgodnienia zasad spłat w miejscu jego zamieszkania. Strony zgodnie postanawiają, że koszty takiego poinformowania nie mogą przekroczyć 300 zł za jedną wizytę u Kupującego, a w przypadku ich naliczenia NUOVO zastrzega sobie prawo do księgowania ich w pierwszej kolejności wraz z odsetkami, zgodnie z art. 451§1 Kodeksu Cywilnego”,
- c) „Gwarancja nie obejmuje zmian wyrobu, które powstają na skutek jego normalnego zużycia”,

II **art. 24 ust. 1 i 2** ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na niewręczaniu konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, co może naruszać przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1225),

III **art. 24 ust. 1 i 2** ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na utrudnianiu konsumentom realizacji uprawnienia do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa poprzez zastrzeżenie we wzorcu umowy sprzedaży obowiązku jednoczesnej zapłaty zryczałtowanej opłaty w wysokości 400 zł w przypadku odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, co może naruszać przepis art. 2 ust. 2 ww. ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Przedsiębiorcy, zawiadomieni o wszczęciu postępowania administracyjnego, nie ustosunkowali się do postawionych zarzutów.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Grzegorz Andrys i Mateusz Sałaciak jako wspólnicy spółki cywilnej „NUOVO” s.c. prowadzą działalność gospodarczą w oparciu o wpisy do ewidencji działalności gospodarczej (dowód: zaświadczenie o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej Grzegorza Andrysa wystawione przez Wójta Gminy Gubin z dnia 30 maja 2010 r. – karta 25 akt, zaświadczenie o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej Mateusza Sałaciaka wystawione przez Wójta Gminy Komańcza z dnia 31 maja 2011 r. – karta 26 akt, potwierdzone wpisami do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – karty 204-205 akt).

Przedmiotem ich wspólnej działalności jest sprzedaż detaliczna wyrobów, które określają jako „rehabilitacyjne i zdrowotne”, prowadzona poza siecią sklepową na terenie całego kraju. W pierwszym kwartale 2013 r. NUOVO zawarła **[usunięto]** umów z konsumentami: wszystkie umowy zawarte zostały poza lokalem przedsiębiorstwa. Umowy z konsumentami Przedsiębiorcy zawierają w oparciu o postanowienia wzorca umowy sprzedaży (dowód: karty 23 i 32-34 akt postępowania).

Prezes Urzędu ustalił, że we wzorcu umowy sprzedaży zamieszczono postanowienie, które przewiduje obciążenie konsumenta kosztem powiadomienia telefonicznego (w kwocie 10 zł) lub listownego (w kwocie 15 zł) o zaległości wynikającej z opóźnienia wynikającego w dokonywaniu płatności, o treści: „W przypadku opóźnienia w dokonywaniu płatności NUOVO zobowiązuje się do telefonicznego bądź listownego powiadomienia Kupującego o powstałej zaległości. Kupujący wyraża zgodę na takie powiadomienie i obciążenie go kosztami. Umowny koszt powiadomienia telefonicznego wynosi 10 zł za każdą przeprowadzoną rozmowę, koszt wysłania korespondencji 15 zł od każdego wysłanego listu. Koszty powiadomień telefonicznych i listownych nie mogą przekroczyć w sumie 150 zł”.

We wzorcu znajduje się również postanowienie umowne przyznające NUOVO, w przypadku zalegania z płatnością wpłaty przez więcej niż 14 dni przez konsumenta, prawo do osobistego powiadomienia klienta o stanie zaległości w miejscu zamieszkania klienta, co wiąże się z naliczeniem przez Przedsiębiorców opłaty w wysokości do 300 zł: „W przypadku zalegania z płatnością wpłaty powyżej 14 dni NUOVO zastrzega sobie prawo do osobistego (przez przedstawiciela) poinformowania Kupującego o stanie zaległości i uzgodnienia zasad

spłat w miejscu jego zamieszkania. Strony zgodnie postanawiają, że koszty takiego poinformowania nie mogą przekroczyć 300 zł za jedną wizytę u Kupującego, a w przypadku ich naliczenia NUOVO zastrzega sobie prawo do księgowania ich w pierwszej kolejności wraz z odsetkami, zgodnie z art. 451§1 Kodeksu Cywilnego”.

W umowach sprzedaży zamieszczono ponadto postanowienie, zgodnie z którym „[g]warancja nie obejmuje zmian wyrobu, które powstają na skutek jego normalnego zużycia” (dowód: wzorzec umowy sprzedaży, §1 p. 5, 7 oraz § 4 p. 4 – karta 33 akt postępowania).

W § 5 pkt. 5 stosowanego wzorca umowy znajduje się postanowienia o treści: „Kupujący – Konsument oświadcza, że został poinformowany przez Reprezentanta NUOVO o przysługującym mu prawie odstąpienia od umowy sprzedaży w terminie 10 dni od zawarcia umowy w rozumieniu ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny z dn. 2 marca 2000 roku – Dz. U. NR 22 poz. 271”. Prezes Urzędu ustalił jednak, że Przedsiębiorcy nie wręczają konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, wbrew ciążącemu na nich obowiązkowi, wynikającemu z ww. ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (dowód: karty 170, 187-192 akt postępowania).

W umowach sprzedaży zamieszczono ponadto postanowienie, zgodnie z którym na konsumentach ciąży obowiązek zapłaty zryczałtowanej opłaty w wysokości 400 zł w przypadku odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa (dowód: wzorzec umowy sprzedaży, § 5 p. 12 – karta 100 akt postępowania). Z ustaleń Prezesa Urzędu wynika, że w 2013 roku ww. opłatą obciążono przynajmniej dwie osoby (dowód: karta 99 akt postępowania).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Ingerencja Prezesa Urzędu ma na celu ochronę interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy działania przedsiębiorcy godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku, zaburzając jego prawidłowe funkcjonowanie.

W ocenie Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny. Wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli lub mogli stać się klientami Przedsiębiorców, tj. zawrzeć z nimi umowę sprzedaży. Działania Przedsiębiorców nie dotyczą więc interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, ale kręgu konsumentów – obecnych i przyszłych kontrahentów, których sytuacja jest identyczna. Naruszenie interesu publicznoprawnego przejawia się tym samym w naruszeniu zbiorowego interesu konsumentów. W niniejszej sprawie istnieje więc możliwość poddania zachowania Przedsiębiorców dalszej ocenie pod kątem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Ocenę tę poprzedzić należy stwierdzeniem, że wspólnicy spółki cywilnej „Nuovo” – Grzegorz Andrys i Mateusz Sałaciak – są przedsiębiorcami w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis ten za przedsiębiorcę uznaje m.in.

przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (j.t. Dz.U. z 2010r. nr 220, poz. 1447 ze zm.). Artykuł 4 ust. 2 ww. ustawy stanowi, że za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Wspólnicy „Nuovo”, wykonujący działalność gospodarczą na podstawie wpisów do ewidencji działalności gospodarczej, są zatem przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a tym samym posiadają status przedsiębiorców w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W konsekwencji, ich zachowania podlegają kontroli z punktu widzenia przepisów tej ustawy.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 ustawy przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy, w szczególności: stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (pkt 1) oraz naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2).

Stwierdzenie tej praktyki wymaga spełnienia dwóch przesłanek: **bezprawności działania przedsiębiorcy i naruszenia zbiorowego interesu konsumentów.**

Jako bezprawne należy kwalifikować zachowania sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub dobrymi obyczajami, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa (por. Komentarz do ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji pod red. Janusza Szwai, Wyd. CH Beck, Warszawa 2000r., str. 117-118). Zbiorowe interesy konsumentów to prawa nieograniczonej liczby konsumentów.

Przesłanka bezprawności wykazana została poniżej, odrębnie dla każdej z przypisanych Przedsiębiorcom praktyk. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów omówione zostało natomiast łącznie, z uwagi na tożsamy charakter i znaczenie tej przesłanki dla wszystkich praktyk objętych niniejszym postępowaniem.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r. sygn. akt III SK 27/07 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że gramatyczna wykładnia pojęcia zbiorowy interes konsumentów prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowy interes konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka skierowana jest do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Zdaniem Sądu, wystarczające powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy uznał, że „praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”.

Interes konsumentów należy rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę jako zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. Pod tym pojęciem

należy rozumieć zarówno *stricte* ekonomiczne interesy konsumentów (o wymiarze majątkowym), jak również prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom możliwość dokonywania transakcji przy całkowitym zrozumieniu, jaki jest ich rzeczywisty sens ekonomiczny i prawny na etapie przedkontraktowym i w czasie wykonywania umowy. Godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. Nie jest zatem konieczne ustalenie, że którykolwiek z konsumentów został rzeczywiście poszkodowany wskutek stosowanej przez przedsiębiorcę praktyki.

W niniejszej sprawie skutkami działań Przedsiębiorców dotknięty może być nieoznaczony z góry krąg konsumentów, którego nie da się zidentyfikować, a więc wszyscy dotychczasowi i przyszli kontrahenci Przedsiębiorców. Z faktu posługiwania się przez Przedsiębiorców w obrocie z konsumentami wzorcami umów wynika powtarzalność ich zachowania wobec takich osób. Potencjalnie wszyscy konsumenci mogą skorzystać z oferty Przedsiębiorców i zawrzeć z nimi umowę sprzedaży na ustalonych z góry warunkach.

I

W punkcie I sentencji decyzji Prezes Urzędu zarzucił Przedsiębiorcom stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Bezprawność działania Przedsiębiorców wynika z tożsamości stosowanych przez nich postanowień wzorców umów z postanowieniami wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

W świetle utrwalonego orzecznictwa sądowego, Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie praktyki określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów również w odniesieniu do przedsiębiorcy, który nie był stroną postępowania sądowego zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 grudnia 2005 r. sygn. akt VI A Ca 760/05 podkreślił, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest posługiwanie się postanowieniem wpisanym do rejestru w oderwaniu od zagadnienia, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez podmiot, co do którego bada się stosowanie praktyki. Jak wskazał Sąd Apelacyjny, naruszenie interesów konsumentów może nastąpić w wyniku działań podmiotów, które stosują klauzule abuzywne już wpisane do rejestru, przy czym wpis taki związany był z działaniami innych przedsiębiorców.

Z kolei w wyroku z dnia 25 maja 2005r. sygn. akt XVII Ama 46/04, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: SOKiK) wyraził pogląd, że dla uznania określonej klauzuli za niedozwolone postanowienie umowne wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie klauzul powinien być bowiem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną oba zapisy można uznać za tożsame.

Przedstawione powyżej orzecznictwo potwierdza uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006 r. sygn. akt III SZP 3/2006, w której uznano, że „stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za

niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a¹. Odwołując się do argumentów o charakterze celowościowym oraz kierując się potrzebą zapewnienia skuteczności tego przepisu, Sąd Najwyższy podkreślił, że praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów obejmuje również przypadki wprowadzenia jedynie zmian kosmetycznych, polegających na przestawieniu szyku wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru. (...) Możliwość uznania zachowania przedsiębiorcy, polegającego na stosowaniu postanowień wzorców umownych, które nie mają identycznego brzmienia jak postanowienia wpisane do rejestru, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, w sposób istotny zwiększa skuteczność obu instytucji (tj. niedozwolonych postanowień umownych oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumenta), zniechęcając przedsiębiorców do obchodzenia wpisów dokonanych w rejestrze niedozwolonych postanowień”.

Nie jest więc konieczna dokładna, literalna zbieżność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Niedozwolone będą również takie postanowienia wzorców umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, których treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną wykładnię.

W prowadzonym postępowaniu Prezes Urzędu zakwestionował postanowienie §1 p. 5 wzorca umowy sprzedaży, który Przedsiębiorcy wykorzystują w obrocie z konsumentami. Na jego podstawie: „W przypadku opóźnienia w dokonywaniu płatności NUOVO zobowiązuje się do telefonicznego bądź listownego powiadomienia Kupującego o powstałej zaległości. Kupujący wyraża zgodę na takie powiadomienie i obciążenie go kosztami. Umowny koszt powiadomienia telefonicznego wynosi 10 zł za każdą przeprowadzoną rozmowę, koszt wysłania korespondencji 15 zł od każdego wysłanego listu. Koszty powiadomień telefonicznych i listownych nie mogą przekroczyć w sumie 150 zł.”

Należy podkreślić, że tej treści postanowienia zostały już uznane za niedozwolone, m.in. wyrokiem SOKiK z dnia 6 sierpnia 2009 r. sygn. akt XVII Amc 624/09, w którym za niedozwolone uznano postanowienie o treści: "W przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z niniejszej umowy Kredytobiorca poniesie koszty związane z monitorowaniem Kredytobiorcy: 1) telefoniczne upomnienie Kredytobiorcy związane z nieterminową spłatą kredytu - 13 PLN; 2) korespondencja kierowana do Kredytobiorcy związana z nieterminową spłatą kredytu (zawiadomienie, upomnienie, prośba o dopłatę, wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego), za każde pismo. Opłata za korespondencję kierowaną do poręczycieli Bank obciąża dodatkowo Kredytobiorców według tych samych stawek - 15 PLN; 3. wyjazd interwencyjny do Kredytobiorcy - 50 PLN". W uzasadnieniu tego orzeczenia SOKiK stwierdził m.in., że brak określenia procedur, jakimi kieruje się bank przy podejmowaniu czynności związanych z dochodzeniem należności może prowadzić do dowolności jego działania w zakresie zasad, terminów czy częstotliwości korzystania z wymienionych środków i w związku z tym do znacznego zwiększenia zadłużenia konsumenta. Sąd podkreślił, że brak regulacji w tym zakresie powoduje, że przedsiębiorca ma możliwość podejmowania działań, a tym samym naliczania ww. opłat według własnego

¹ W obowiązującej obecnie ustawie z dnia 16.02.2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów, praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów uregulowana została w art. 24.

uznania, bez zachowania określonej kolejności i terminów. W konsekwencji, konsument może ponosić dodatkowe, znaczące i nieuzasadnione koszty. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów podkreślił, że treść tego postanowienia może wywoływać u konsumenta błędne przekonanie co do praw i obowiązków wynikających z zawartej umowy zwłaszcza, że na podstawie wzorca konsument nie jest w stanie ustalić, jakie w przypadku opóźnień w zapłacie środka podejmie bank, z jaką częstotliwością i w jakiej kolejności. Konsument nie ma w konsekwencji pełnej wiedzy o rodzaju i wysokości opłat, które obowiązany będzie uiścić na wypadek opóźnienia w spłacie kredytu. Jak zauważył SOKiK, możliwość wielokrotnego podejmowania przez przedsiębiorcę czynności windykacyjnych w sposób rażąco narusza interesy ekonomiczne konsumenta w szczególności w tych sytuacjach, gdy pobierane opłaty nie odzwierciedlają nakładów rzeczywiście poniesionych przez przedsiębiorcę, przynosząc mu nieuzasadnione korzyści. Sąd ocenił, że postanowienie to narusza również zasady lojalnego kontraktowania i równorzędnego traktowania konsumenta, co uzasadnia stwierdzenie, że spełnia przesłanki klauzuli niedozwolonej z art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego, kształtując prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszając jego interesy.

W ocenie Prezesa Urzędu, argumenty wyrażone w ww. wyroku są adekwatne także do analizowanego postanowienia, które – przewidując opłaty za czynności windykacyjne podejmowane przez Przedsiębiorców – nie określa ani zasad, ani procedur obciążania nimi konsumenta. Podobnie jak w przypadku klauzuli wpisanej do rejestru, na podstawie tego postanowienia Przedsiębiorcy mogą dowolnie decydować zarówno o zastosowaniu poszczególnych środków, jak o ich kolejności i częstotliwości, a konsument nie ma możliwości ustalenia, jakimi opłatami zostanie obciążony w razie niewykonania obowiązku spłaty pożyczki w terminie określonym w umowie. Pomimo różnic w treści, postanowienie wzorca Przedsiębiorców wywołuje tożsame skutki prawne.

Należy zaznaczyć, że bezprawność stosowania tego typu klauzul potwierdzana była wielokrotnie, co znajduje odzwierciedlenie także w innych wpisach do rejestru klauzul niedozwolonych: nr 4046 („W przypadku opóźnienia w dokonaniu płatności WOOL STAR zobowiązuje się do telefonicznego lub listownego powiadomienia Kupującego o powstałej zaległości. Kupujący wyraża zgodę na takie powiadomienie i obciążenie go kosztami. Umowny koszt powiadomienia telefonicznego wynosi 10 zł za każdą przeprowadzoną rozmowę, koszt wysłania korespondencji 15 zł od każdego wysłanego listu. Koszty powiadomień telefonicznych i listownych nie mogą przekroczyć w sumie 150 zł”) oraz nr 4143 („W przypadku opóźnienia w dokonywaniu płatności WOOL STAR zobowiązuje się do telefonicznego lub listownego powiadomienia Kupującego o powstałej zaległości. Kupujący wyraża zgodę na takie powiadomienie i obciążenie go kosztami. Umowny koszt powiadomienia telefonicznego wynosi 10 zł za każdą przeprowadzoną rozmowę, koszt wysłania korespondencji 15 zł od każdego wysłanego listu. Koszty powiadomień telefonicznych i listownych nie mogą przekroczyć w sumie 150 zł”).

Tożsamość z klauzulami wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień umownych występuje także, w ocenie Prezesa Urzędu, w przypadku postanowienia regulującego kwestię opłat za czynności związane z informowaniem przez Przedsiębiorców o stanie zaległości i uzgadnianiem zasad spłat w miejscu zamieszkania konsumenta: „W przypadku zalegania z płatnością wpłaty powyżej 14 dni NUOVO zastrzega sobie prawo do osobistego (przez przedstawiciela) poinformowania Kupującego o stanie zaległości i uzgodnienia zasad spłat w miejscu jego zamieszkania. Strony zgodnie postanawiają, że koszty takiego poinformowania nie mogą przekroczyć 300 zł za jedną wizytę u Kupującego, a w przypadku ich naliczenia NUOVO zastrzega sobie prawo do księgowania ich w pierwszej

kolejności wraz z odsetkami, zgodnie z art. 451§1 Kodeksu Cywilnego” (§ 1 p. 7 wzorca umownego).

Zdaniem Prezesa Urzędu, postanowienie to mieści się w hipotezie klauzuli wpisanej w pozycji 4047 rejestru o treści: „W przypadku zalegania z płatnością wpłaty powyżej 10 dni WOOL STAR zastrzega sobie prawo do osobistego (przez przedstawiciela) poinformowania Kupującego o stanie zaległości i uzgodnienia zasad wpłat w miejscu jego zamieszkania. Strony zgodnie postanawiają, że koszty takiego poinformowania nie mogą przekroczyć 300 zł za jedną wizytę u Kupującego, a w przypadku ich naliczenia WOOL STAR zastrzega sobie prawo do księgowania ich w pierwszej kolejności wraz z odsetkami, zgodnie z art. 451 par.1 Kodeksu Cywilnego”, stanowiąc niemal dokładne powtórzenie klauzuli uznanej przez SOKiK za abuzywną w wyroku z dnia 14 września 2012 r., sygn. akt XVII AmC 5108/11.

Podobnie jak w przypadku pierwszego kwestionowanego postanowienia umownego, także w tym przypadku Przedsiębiorcy, przewidując opłaty za czynności windykacyjne, nie określili zasad czy procedur obciążania nimi konsumenta. NUOVO może dowolnie decydować zarówno o zastosowaniu poszczególnych środków, jak o ich kolejności i częstotliwości, a konsument nie ma możliwości ustalenia, jakimi opłatami zostanie obciążony w razie niewykonania obowiązku spłaty pożyczki w terminie określonym w umowie. Co więcej, zastrzeżenie możliwości uzgadniania wpłat w miejscu zamieszkania konsumenta może prowadzić do legitymizowania stosowania agresywnej praktyki rynkowej, określonej w art. 9 pkt 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. 2007 nr 171 poz. 1206). Zgodnie z tym przepisem, za agresywną praktykę rynkową, nieuczciwą w każdych okolicznościach, uważa się składanie wizyt w miejscu zamieszkania konsumenta, nawet jeżeli nie przebywa on tam z zamiarem stałego pobytu, ignorując prośbę konsumenta o jego opuszczenie lub zaprzestanie takich wizyt, z wyjątkiem przypadków egzekwowania zobowiązań umownych, w zakresie dozwolonym przez obowiązujące przepisy. W konsekwencji, pomimo niewielkich różnic w treści, postanowienie wzorca Przedsiębiorców wywołuje tożsame skutki prawne jak postanowienie umowne wpisane do rejestru w pozycji 4047.

Według Prezesa Urzędu tożsamość z postanowieniem wpisanym do rejestru klauzul niedozwolonych wykazuje również treść § 4 p. 4 wzorca umownego, według którego „[g]warancja nie obejmuje zmian wyrobu, które powstają na skutek jego normalnego zużycia”. Należy zwrócić uwagę, że także w tym przypadku postanowienie to stanowi niemal dokładne powtórzenie klauzuli wpisanej w pozycji 133 rejestru klauzul niedozwolonych o treści: „Gwarancją nie są objęte (...) uszkodzenia wynikające z normalnego zużycia” i uznanej za bezprawną wyrokiem SOKiK z dnia 21 lipca 2004 r., sygn. akt XVII Amc 45/03.

W opinii SOKiK, na mocy powyższego postanowienia, ustalono dominującą pozycję przedsiębiorcy względem konsumenta. Uprawnia ono przedsiębiorcę do dokonania jednostronnej oceny i podjęcia decyzji o przysługujących konsumentowi uprawnieniach gwarancyjnych. Dlatego też uznano, że przedmiotowe postanowienie ma charakter niedozwolonego postanowienia umownego, a w konsekwencji – jego stosowanie jest bezprawne.

Mając powyższe na względzie Prezes Urzędu uznał, że w zakresie wszystkich trzech zakwestionowanych postanowień udowodniona została bezprawność działań Przedsiębiorców. Z uwagi na naruszenie także zbiorowego interesu konsumentów, uzasadnione jest przypisanie Przedsiębiorcom stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W świetle powyższego, Prezes Urzędu uznał, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki niezbędne do przypisania Przedsiębiorcom praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone: wykazana została zarówno bezprawność ich działań, jak i naruszenie zbiorowego interesu konsumentów. W związku z powyższym, na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie I sentencji decyzji.

II

W niniejszym postępowaniu Przedsiębiorcom zarzucono również stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na niewręczaniu konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. W przypadku tego zarzutu bezprawność działań Przedsiębiorców wynika z naruszenia art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1225). Przepis ten ustanawia obowiązek przedsiębiorcy zawierającego umowę z konsumentem poza lokalem przedsiębiorstwa polegający na poinformowaniu konsumenta na piśmie o prawie do odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni bez podania przyczyn oraz na wręczeniu wzoru oświadczenia o odstąpieniu, z oznaczeniem imienia i nazwiska (nazwy) przedsiębiorcy oraz jego adresem zamieszkania (siedziby).

Zgodnie z literalną wykładnią ww. przepisu, przedsiębiorca ma obowiązek „wręczenia” konsumentowi przed zawarciem umowy sprzedaży poza lokalem przedsiębiorstwa wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Przytoczony przepis *expressis verbis* obliguje zatem przedsiębiorcę do wręczenia (doręczenia, złożenia w ręce) konsumentowi stosownego wzoru oświadczenia jako odrębnego od warunków sprzedaży (w formie umowy lub wzorca umowy) dokumentu. Dokonując interpretacji przepisu, należy uwzględnić zarówno znaczenie pojedynczych wyrazów, jak i złożonych struktur całego zapisu. Użycie zwrotu „wręczenie wzoru oświadczenia” jasno wskazuje, iż taki wzór musi istnieć oraz przybrać odpowiednią formę, a następnie musi zostać przekazany i doręczony konsumentowi. Poza tym, posłużenie się przez ustawodawcę koniunkcją „i” podkreśla, iż na przedsiębiorcy ciążyą dwa odrębne obowiązki: poinformowania o prawie odstąpienia od umowy oraz wręczenia stosownego wzoru i tylko łączne ich spełnienie może skutkować wywiązaniem się z ciężących na przedsiębiorcy ustawowych obowiązków. Gdyby bowiem przyjąć, że ww. oświadczenie mogłoby być zamieszczone wśród pozostałych regulacji prawnych dotyczących warunków sprzedaży, obligowanie przedsiębiorcy do dopełnienia dodatkowego obowiązku informacyjnego poprzez wręczenie konsumentowi wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy byłoby bezcelowe. Nie można także przyjąć, iż konsument ma obowiązek poszukiwać wzoru tego oświadczenia w treści ogólnych postanowień dotyczących warunków sprzedaży, stanowiących przeciwieństwo zbioru wszystkich regulacji dotyczących zawieranej transakcji, a przez to obszernych i ujednoliconych graficznie.

Celem nakazania przedsiębiorcom zawierającym umowy poza lokalem przedsiębiorstwa wręczenia wzoru oświadczenia o odstąpieniu od takiego typu umów było ułatwienie konsumentom skorzystania z prawa odstąpienia od umowy. To, że ustawodawca nakłada na przedsiębiorcę zwiększony obowiązek informacyjny ma wyrównać zakres informacji, jakimi dysponuje profesjonalista i konsument, który powinien zostać poinformowany o przysługującym mu uprawnieniu do odstąpienia od umowy i nie mieć problemów z jasnym sformułowaniem swojej decyzji. Obowiązek wręczenia takiego dokumentu powoduje, że

konsument nie musi zastanawiać się ani nad treścią, czy formą takiego oświadczenia, ani nad przysługującym mu prawem odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa.

W ocenie Prezesa Urzędu minimalne wymogi wręczenia konsumentowi wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy spełnia formularz umowy sprzedaży, w którym wzorec taki zamieszcza się poniżej ogólnych warunków sprzedaży sygnowanych przez konsumenta. Takie graficzne wyodrębnienie tego oświadczenia, którego odebranie jest częstokroć w praktyce dodatkowo poświadczane przez konsumenta własnoręcznym podpisem, niweluje wrażenie ukrywania przed konsumentem informacji dotyczących tego uprawnienia.

W niniejszym postępowaniu ustalono, że Przedsiębiorcy nie wręczają konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy, a jedynie zamieszczają w § 5 pkt. 5 stosowanego wzorca umowy postanowienia o treści: „Kupujący – Konsument oświadcza, że został poinformowany przez Reprezentanta NUOVO o przysługującym mu prawie odstąpienia od umowy sprzedaży w terminie 10 dni od zawarcia umowy w rozumieniu ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny z dn. 2 marca 2000 roku – Dz. U. NR 22 poz. 271”. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że Przedsiębiorcy nie dopełniają ustawowego obowiązku, a stosowane przez Przedsiębiorców „oświadczenie” stanowi jedynie pisemną informację o przysługującym konsumentowi uprawnieniu do odstąpienia od umowy. Praktyka Przedsiębiorców narusza zatem art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, który wprost stanowi, że w przypadku umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa konsumentowi ma zostać wręczony wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Zdaniem Prezesa Urzędu, wskutek zaniechania wręczenia wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy, konsument może zostać pozbawiony możliwości skorzystania z jednego z najważniejszych uprawnień gwarantowanych mu przez ustawę w przypadku umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu uznał, iż opisana praktyka jest bezprawna, a skutkami jej stosowania byli objęci wszyscy aktualni oraz potencjalni klienci Przedsiębiorcy.

W świetle powyższego, Prezes Urzędu uznał, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki niezbędne do przypisania Przedsiębiorcom praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na niewręczaniu konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa: wykazana została zarówno bezprawność ich działań, jak i naruszenie zbiorowego interesu konsumentów. Wobec tego, podstawą rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu w pkt II sentencji decyzji jest art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

III

Praktyka z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przypisana Przedsiębiorcom w punkcie III sentencji decyzji dotyczy obciążania konsumenta obowiązkiem zapłaty zryczałtowanej opłaty w wysokości 400 zł w przypadku odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Zdaniem Prezesa Urzędu, ww. działania Przedsiębiorców naruszają art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 2 ust. 2 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy, przy czym do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Art. 2 ust. 2 stanowi natomiast, że nie jest dopuszczalne zastrzeżenie, że konsumentowi wolno odstąpić od umowy za zapłatą oznaczonej sumy (odstępne). Z kolei zgodnie z art. 2 ust. 3 przywołanej ustawy, w razie odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, umowa uważana jest za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To, co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Zwrot powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie czternastu dni. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty. Realizację tych uprawnień ma gwarantować przepis art. 17 ww. ustawy, zgodnie z którym nie mogą one zostać wyłączone lub ograniczone w drodze umowy.

We wzorcu umownym stosowanym przez Przedsiębiorców przewidziano obowiązek zapłaty 400 zł tytułem odstępnego w przypadku odstąpienia od umowy. Tym samym Przedsiębiorcy nakładają na konsumenta dodatkowe i nieprzewidziane w obowiązujących przepisach prawa obowiązki o charakterze finansowym. Przesądza to o uznaniu, że działania Przedsiębiorców są bezprawne z punktu widzenia cytowanego wyżej art. 2 ust. 2 ww. ustawy. Praktyka ta stanowi zatem rażące naruszenie powoływanej normy, a w konsekwencji – bezprawne działanie Przedsiębiorców.

W ocenie Prezesa Urzędu, wyżej opisane oświadczenia zawarte w umowie mogą ponadto wprowadzać konsumentów w błąd w zakresie przysługującego im uprawnienia do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. W obawie bowiem przed obciążeniem kwotą 400 zł, konsumenci mogą rezygnować z realizacji z przysługującego prawa do odstąpienia od umowy. Spełniona zatem została przesłanka naruszenia zbiorowego interesu konsumentów, co pozwala na uznanie, że Przedsiębiorcy stosują praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W świetle powyższego, Prezes Urzędu uznał, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki niezbędne do przypisania Przedsiębiorcom praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na obciążaniu konsumenta obowiązkiem zapłaty zryczałtowanej opłaty w wysokości 400 zł w przypadku odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa: wykazana została zarówno bezprawność ich działań, jak i naruszenie zbiorowego interesu konsumentów. Z uwagi na powyższe, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt III sentencji decyzji.

IV

Zgodnie z art. 103 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nadać decyzji w części lub w całości rygor natychmiastowej wykonalności. Okolicznością warunkującą zastosowanie rygoru natychmiastowej wykonalności jest wystąpienie ważnego interesu konsumentów. Oznacza to, że nie w każdej sprawie, w której naruszony został interes konsumentów, zasadnym jest zastosowanie omawianej instytucji. Należy ją uwzględnić tylko wtedy, gdy mamy do czynienia z ważnym interesem konsumentów, a więc takim, który jest istotny i doniosły. Nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności musi być zatem poprzedzone dokonaniem ustalenia, jaki interes konsumentów doznał w danym przypadku naruszenia oraz czy jest on na tyle ważny, by wydanej decyzji nadać rygor natychmiastowej wykonalności.

W przypadku praktyki opisanej w pkt II sentencji niniejszej decyzji naruszany jest interes konsumentów polegający na prawie do uzyskania rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji oraz na prawie do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom możliwość dokonywania transakcji przy całkowitym zrozumieniu, jaki jest ich rzeczywisty sens ekonomiczny i prawny na etapie przedkontraktowym i w czasie wykonywania umowy.

Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów w art. 3 przewiduje obowiązek informacyjny w zakresie trzech grup danych, które odpowiednio dotyczą istnienia i długość trwania prawa odstąpienia od umowy, przekazania gotowego wzoru odstąpienia od umowy z oznaczeniem umożliwiającym identyfikację profesjonalisty wraz z jego adresem zamieszkania (siedziby) oraz wręczenia pisemnej informacji zawierającej dane umożliwiające identyfikację świadczenia i jego przedmiotu, jak również datę zawarcia umowy. Konieczność wypełnienia powyższych obowiązków informacyjnych wynika bezpośrednio z charakteru umów zawieranych poza lokalem, których zawarciu towarzyszy zazwyczaj stosowanie natarczywych i agresywnych technik marketingowych.

Nieprzekazanie określonych w art. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów informacji może wprowadzać konsumentów w błąd oraz powodować u nich dezorientację. Jednocześnie niezapewnienie odpowiedniego zakresu informacji (pomimo takiego ustawowego obowiązku), w przypadku zawarcia przez konsumenta umowy poza lokalem przedsiębiorstwa, w praktyce może utrudnić konsumentowi realizację przyznanego mu ustawowo prawa do odstąpienia od tak zawartej umowy (por. E, Rutkowska-Tomaszewska, A. Kołodziej, *Komentarz do art. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny*, [w:] *Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Komentarz*, Warszawa 2012).

Istotnym naruszeniem ww. interesu konsumenta, tj. prawo do uzyskania rzetelnej, pełnej i prawdziwej informacji oraz do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, jest także praktyka opisana w pkt III sentencji niniejszej decyzji. Obciążanie konsumenta zryczałtowaną opłatą w wysokości 400 zł za odstąpienie od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa stanowi rażące naruszenie art. 2 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, ustanawiającego podstawowe uprawnienie określające sytuację prawną konsumenta zawierającego umowę poza lokalem przedsiębiorstwa. Co więcej, ustęp drugi wspomnianego przepisu wprost zakazuje stosowania tego rodzaju praktyk. Wobec tego, także w tym przypadku należy stwierdzić, że stosowanie opisanej praktyki może w praktyce istotnie utrudnić konsumentowi realizację przysługującego mu uprawnienia do odstąpienia od umowy.

Należy jednocześnie podkreślić, że stosowanie przez Przedsiębiorców jednocześnie dwóch praktyk opisanych w pkt II i III sentencji niniejszej decyzji, godzących w ten sam rodzaj interesu konsumenta w bardzo zbliżony sposób, może prowadzić do istotnego „wzmocnienia” skutków naruszenia tego interesu, *de facto* uniemożliwiając konsumentowi realizację podstawowego przysługującego mu uprawnienia do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na pogląd Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 21 kwietnia 2004 r. (sygn. akt: K 33/03) podkreślił, że *ochrona konsumenta nie jest działaniem o charakterze protekcyjnistyczno-paternalistycznym, lecz zmierza do zabezpieczenia interesów słabszego uczestnika rynku, którego wiedza i orientacja są – w porównaniu do profesjonalnego partnera (sprzedawcy, usługodawcy) – ograniczone. Konsument ma słabszą pozycję przetargową, a jego swoiste upośledzenie wynika z przyczyn systemowych, determinowanych pozycją rynkową. Z tej też przyczyny działania na rzecz*

ochrony konsumenta, które mają umocnić jego pozycję wobec profesjonalnego partnera służą wyrównaniu ich szans i zapewnieniu – także na rynku detalicznym, swobody dokonania wyboru i podjęcia nieskrępowanej decyzji. Istotą ochrony konsumenta nie jest więc nadawanie mu dodatkowych nadzwyczajnych przywilejów, lecz poddanie całości obrotu praktykom „rynkowo-kompensatoryjnym”, które mają przywrócić utraconą zdolność decydowania o konsumpcji. [...] Udział konsumenta w procesach rynkowych powinien być kształtowany w taki sposób, aby mógł on swobodnie i w zgodzie z własnym interesem zaspakajać – poprzez konkretne transakcje – swe uświadomione potrzeby, na podstawie dostarczonej wiedzy i informacji. Z tego powodu strategicznym założeniem nowoczesnej ochrony konsumenta jest zasada przejrzystości, jawności, rzeczywistej dostępności jasnej, pełnej i zrozumiałej informacji handlowej.

Mając powyższe na uwadze, nie może budzić wątpliwości, że niewręczenie konsumentom przez Przedsiębiorcę wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz żądanie zapłaty przez niego kwoty 400 zł za odstąpienie od umowy mają dla realizacji prawa do odstąpienia od tak zawartej umowy kluczowe znaczenie. Zauważyć bowiem należy, że Przedsiębiorcy, pozbawiając konsumenta możliwości skorzystania z takiego wzoru, utrudniają mu tym samym realizację przyznawanego ustawowo prawa.

Niezrealizowanie przez Przedsiębiorców obowiązków wskazanych w art. 2 i 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów może jednocześnie wpływać na zrozumienie przez konsumentów tego, jaki jest rzeczywisty sens prawny zawartej z Przedsiębiorcami umowy. Konsument, wobec faktu niewręczenia mu stosowanego wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy lub pod wpływem postanowienia umownego nakładającego na niego obowiązek zapłaty 400 zł za odstąpienie od umowy, może bowiem dojść do przekonania, że prawo do odstąpienia od zawartej umowy w okolicznościach danej sprawy mu nie przysługuje.

Ze względu na naruszenie opisanego wyżej interesu konsumentów, Prezes Urzędu zdecydował się nadać obowiązkowi zaniechania praktyki opisaney w pkt II oraz III sentencji niniejszej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności. W ocenie Prezesa Urzędu, tylko bowiem w ten sposób w pełni zostanie zrealizowana funkcja prewencyjna wydanej decyzji. Podnieść należy, iż nakazanie Przedsiębiorcy zaniechania stosowania praktyk opisanych w pkt II i III sentencji decyzji dopiero po jej uprawomocnieniu, może oznaczać, skuteczną z punktu widzenia Przedsiębiorców, kontynuację jej stosowania. Wobec powyższego, natychmiastowe zaprzestanie stosowania praktyk przypisanych Przedsiębiorcom ma decydujące znaczenie dla zapobiegnięcia dalszym naruszeniom interesów konsumentów.

W okolicznościach niniejszej sprawy, za nadaniem rygoru natychmiastowej wykonalności nakazowi zaniechania stosowania zakwestionowanych praktyk przemawia również długotrwałość ich stosowania przez Przedsiębiorców. Istotne jest również to, że sprzedaż poza lokalem przedsiębiorstwa stanowi jeden z głównych przedmiotów działalności Przedsiębiorców, co sprawia, że naruszenie obowiązku wręczenia wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy dotyczy szerokiego kręgu konsumentów.

Z uwagi na powyższe oraz na konieczność szybkiego reagowania na określone w pkt II i III sentencji naruszenia, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt IV sentencji niniejszej decyzji.

V i V I

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z powołanego przepisu wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, w szczególności charakter i możliwe skutki przypisanych Przedsiębiorcom praktyk, Prezes Urzędu uznał za uzasadnione nałożenie na nich kar pieniężnych za każdą ze stwierdzonych praktyk.

W opinii Prezesa Urzędu, ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje na nieumyślne naruszenie przez Przedsiębiorców przepisów ustawy. Zdaniem Prezesa Urzędu, Przedsiębiorcy powinni przewidywać, że ich działania podejmowane w ramach prowadzonej działalności gospodarczej mogą być bezprawne i mogą naruszać zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym powinni dochować należytej staranności przy konstruowaniu wzorców umów sprzedaży, w oparciu o które zawierają umowy z konsumentami, zapewniając ich zgodność z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, mającymi podstawowe znaczenie dla określenia praw i obowiązków stron umowy sprzedaży oraz eliminując z nich klauzule, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. Powinni również realizować ustawowy obowiązek wręczania konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

W 2013 r. każdy z Przedsiębiorców uzyskał jako wspólnik spółki cywilnej „Nuovo” przychód w wysokości po [usunięto] zł. Maksymalna kara pieniężna, która mogłaby zostać nałożona na każdego z Przedsiębiorców wynosi [usunięto] zł.

Ustalając wysokość kary, Prezes Urzędu dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi stwierdzonych naruszeń przepisów ustawy, wynikiem których jest określona kwota bazowa. W dalszej kolejności Prezes Urzędu rozważył, czy w sprawie występują okoliczności obciążające i łagodzące oraz jaki powinny mieć wpływ na wysokość kary.

1. Praktyka przypisana Przedsiębiorcom w **punkcie I** sentencji decyzji polega na stosowaniu postanowień wzorców umów, które wpisane zostały do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Oceniając szkodliwość poszczególnych postanowień, Prezes Urzędu uznał, że bezpośredni wpływ na sytuację finansową konsumenta mają postanowienia, które nie określają zasad i procedury obciążania konsumenta opłatami za czynności windykacyjne w razie zwłoki w płatności za zakupiony towar w ustalonym terminie. Pomimo, że ww. postanowienia przewidują opłaty za te czynności, to nie określają w żaden sposób, w jakich terminach i kolejności konsument może zostać nimi obciążony. Nie precyzują też, ile razy Przedsiębiorcy mogą podjąć każdą z wymienionych we wzorcu czynności. Przedsiębiorcy mogą tym samym swobodnie decydować i naliczać ww. opłaty, a konsument nie jest w stanie ustalić, jakie działania zostaną wobec niego podjęte w przypadku braku spłaty pożyczki i jak wysokie opłaty poniesie na rzecz Przedsiębiorców. Stopień szkodliwości tych postanowień dla interesów majątkowych konsumentów może być bez wątpienia znaczny. Podobny wpływ na sytuację ekonomiczną konsumenta ma drugie z kwestionowanych postanowień umownych, przewidujące obciążenie konsumenta zalegającego z opłatą za zakupione towary kosztami informowania konsumenta o powstałej zaległości oraz uzgadniania w jego miejscu zamieszkania sposobu jej uregulowania. Również w tym przypadku nie jest jasne dla

konsumenta, według jakich reguł postępowania będą działać Przedsiębiorcy. Co więcej, samo zastrzeżenie możliwości wizyty Przedsiębiorców w miejscu zamieszkania konsumenta negatywnie wpływa na jego szeroko rozumiany interes, w tym na poczucie bezpieczeństwa. Jak wykazano w niniejszej decyzji, na stopień szkodliwości praktyki wpływa również legitymizacja w zakwestionowanym postanowieniu umownym stosowania agresywnej praktyki rynkowej, określonej w art. 9 p. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

Negatywnie na sytuację ekonomiczną konsumenta wpływa również zastrzeżenie, według którego udzielona gwarancja nie obejmuje zmian wyrobu powstałych wskutek jego normalnego zużycia. Może ono bowiem wywołać u konsumenta mylne wrażenie o przysługujących mu uprawnieniach względem Przedsiębiorców, którzy z kolei w tym wypadku przyznają sobie prawo do jednostronnego i być może arbitralnego określania treści i zakresu tych uprawnień.

Rozstrzygając o wadze stwierdzonego naruszenia, Prezes Urzędu uwzględnił również fakt, że okres jego trwania przekroczył rok. Z ustaleń Prezesa Urzędu wynika bowiem, że umowy zawierające kwestionowane postanowienia zawierane były z konsumentami już od początku 2013 roku (dowód: karty 36 oraz 108 akt postępowania). Jednocześnie Przedsiębiorcy nie zaniechali stosowania ww. wzorców umownych do dnia wydania niniejszej decyzji.

W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kar na poziomie **[usunięto]**% przychodu uzyskanego przez każdego ze współników spółki cywilnej „Nuovo” w 2013 r., tj. po 3393 zł po zaokrągleniu.

Prezes Urzędu uznał, że w przypadku omawianego naruszenia nie występują okoliczności obciążające, które przemawiałyby za podwyższeniem ustalonej kwoty bazowej kar. W szczególności brak wystarczających podstaw do przypisania Przedsiębiorcom umyślności działania, a więc zamiaru naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zdaniem Prezesa Urzędu, brak także okoliczności łagodzących, które wpływałyby na obniżenie kwoty bazowej kar. Należy przede wszystkim zauważyć, że Przedsiębiorcy nie zaniechali zarzuconej im praktyki i nie podjęli żadnych działań w celu zmiany wykorzystywanych w obrocie wzorców umów.

Z uwagi na powyższe, za stosowanie praktyki określonej w pkt I sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na każdego z Przedsiębiorców kary pieniężne w wysokości po 3393 zł, co stanowi **[usunięto]**% przychodu osiągniętego przez każdego z nich w 2013 r. i **[usunięto]**% kary maksymalnej.

2. Za stosowanie praktyki przypisanej Przedsiębiorcom w **punkcie II** sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorców karę pieniężną. W ocenie Prezesa Urzędu praktyka ta dotyczy utrudniania realizacji prawa konsumenta do odstąpienia od umowy bez podania przyczyny w terminie dziesięciu dni od dnia jej zawarcia przez niewręczenie formularza oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Praktyka ta ujawnia się na etapie zawierania kontraktu, ale wywiera też wpływ na jego wykonanie.

W opinii Prezesa Urzędu, stosowanie tej praktyki zmierza do utrudnienia konsumentom skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy. Negatywne skutki praktyk ujawnić mogą się również na etapie wykonania umowy, w razie faktycznego powstrzymania się konsumenta od skorzystania z prawa odstąpienia od umowy pod wpływem braku dostarczenia wymaganego formularza oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży.

Na wagę stwierdzonych naruszeń wpływ ma ponadto okres ich stosowania, który podobnie jak w przypadku praktyki wskazanej w punkcie I przekroczył rok.

Prezes Urzędu uznał, że ww. okoliczności uzasadniają ustalenie kwoty bazowej kar za to naruszenie na poziomie [usunięto]% przychodu każdego z Przedsiębiorców w 2013 r., tj. po 2950 zł po zaokrągleniu.

Podobnie jak w przypadku naruszeń przedstawionych powyżej, także i w tym przypadku Prezes Urzędu nie dostrzegł podstaw do gradacji ustalonej kwoty bazowej z uwagi na okoliczności obciążające bądź łagodzące.

W świetle powyższych ustaleń, za stosowanie praktyki określonych w punkcie II sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na każdego z Przedsiębiorców kary pieniężne w wysokości po 2950 zł. Kwoty te stanowią równowartość [usunięto]% przychodu osiągniętego przez każdego z Przedsiębiorców w 2013 r. i [usunięto]% kary maksymalnej.

3. Przypisane Przedsiębiorcom w punkcie III sentencji decyzji utrudnianie konsumentom realizacji uprawnienia do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, przez stosowanie we wzorcu umowy sprzedaży postanowienia zastrzegającego, że klient odstępujący od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa zobowiązany jest do zapłaty zryczałtowanej opłaty w wysokości 400 zł mogło narazić konsumentów odstępujących od umowy na dodatkowe koszty i niedogodności. Praktyka Przedsiębiorcy ujawniała się na etapie zawierania kontraktu, ale mogła wywrzeć wpływ również na etapie jego wykonania. Co więcej, według ustaleń Prezesa Urzędu, można stwierdzić wywarcie takiego wpływu na etapie wykonania kontraktu przynajmniej w dwóch przypadkach w 2013 roku. Ponadto, stosowanie opisanej praktyki mogło skutecznie zniechęcić konsumentów do skorzystania z przysługującego im uprawnienia, naruszając podstawowe prawa konsumenckie dotyczące tego typu umów.

Ważąc kwotę bazową kar pieniężnych Prezes Urzędu uwzględnił również okres stosowania praktyki, który przekroczył rok.

Z uwagi na powyższe, Prezes Urzędu ustalił za omawiane naruszenie kwotę bazową kar na poziomie [usunięto]% przychodu uzyskanego przez każdego z Przedsiębiorców w 2013 r., tj. po 4425 zł po zaokrągleniu.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ww. kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

Zdaniem Prezesa Urzędu, w niniejszej sprawie nie występują jakiegokolwiek okoliczności łagodzące i obciążające, które uzasadniałyby modyfikację ustalonej kwoty bazowej kar. Przedsiębiorcy nie zaniechali stosowania zarzuconej im praktyki i nie podjęli żadnych działań zmierzających do jej zaniechania. Z drugiej strony Prezes Urzędu uznał, że pomimo zdecydowanie negatywnej oceny zakwestionowanego zachowania Przedsiębiorców, nie można przypisać im umyślności działania, a więc zamiaru naruszenia przepisów ustawy, która wpływałaby na podwyższenie wysokości ustalonej kwoty bazowej.

Dlatego też Prezes Urzędu postanowił nałożyć na każdego z Przedsiębiorców kary pieniężne w wysokości po 4425 zł, co stanowi [usunięto]% przychodu osiągniętego przez każdego z nich w 2013 r. i [usunięto]% kary maksymalnej.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa
51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności (pkt IV decyzji), stosownie do treści art. 108 § 2 zd. 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 267), w związku z art. 83 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak również stosownie do art. 81 ust. 5 tej ustawy, w związku z art. 479³² kodeksu postępowania cywilnego, zażalenie na przedmiotowe postanowienie należy wnieść do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu, w terminie tygodniowym od daty doręczenia decyzji.

z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Poznaniu
Jarosław Krüger

Otrzymują:

Grzegorz Andrys
Mateusz Sałaciak
wspólnicy „Nuovo” spółka cywilna
ul. Garbary 38/6
61-869 Poznań